

deres Børn, at de er udslidt i samme Grad som Arbejderne, enten man nu tænker paa en mindre Husmand eller Landarbejder eller Arbejder i Byerne. Det gør mig ondt at se, at man vil foretage dette Tilbage-skridt, og det vil tillige gøre mig ondt, hvis man regner med — hvad man dog maa regne med, hvis ikke Udgifterne til Aldersrenten skal blive meget større end forudsat, — at man kan vinde nogle Penge ved at sætte Grænsen op til 65 Aars Alderen, idet Dødeligheden da aflaster Budgettet i en ganske betydelig Grad.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at naar jeg vil opræde paa de fattiges Vegne, maa jeg ogsaa forsvare den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Det skammer jeg mig heller ikke ved. Jeg skammer mig ikke ved, at mine nærmeste Venner i sin Tid vedtog den Lov, for jeg ved, at den har bragt meget godt, og jeg er slet ikke sikker paa, at Aldersrenteloven vil give de samme Goder, netop fordi man sætter Grænsen op fra de 60 til de 65 Aar. Og naar man har saa travlt med at sige, at det er Sparsommeligheden, man vil fremme, vil jeg spørge: Hvor meget tror man egentlig, at den Arbejder, der har arbejdet i Fattigdom fra sin Barndom og op, til han bliver 60, har kunnet spare? Og tror man egentlig, det er ret mange, for hvem det, naar de ved det 60de Aar har henvendt sig til de kommunale Raad, har været nogen Hindring, at de havde opsparet lidt? Jeg ved ikke, om der har været inhumane Sogneraad, der har lagt sig i Vejen — jeg tror i alt Fald, det er overordentlig faa — i Anledning af den Kapital, de har kunnet opspare. En Husmandsfamilie, der har opdraget en Børneflok, vil for øvrigt ikke kunne lægge noget af Betydning op, uden at Lykken paa en eller anden Maade har tilsmilet dem. Derfor synes jeg, at det kun er Tale hen i Vejret at sige, at det er for at fremme Sparsommelighed, at disse Mennesker skal have Ret til at nyde Aldersrente, samtidig med at de nyder godt af en saadan lille Kapital. En Husmandsfamilie, der har holdt sig udenfor Fattigvæsenet og har opdraget en Børneflok, har i 60 Aars Alderen i Virkeligheden udrettet meget, meget mere end mangan Rigmand i dette Land. Derfor skammer jeg mig slet ikke ved at forsvare den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov; men jeg kan, som sagt, godt se, at de, der nu er inde under denne, ved dette Lovforslags Gennemførelse vil faa en lille Gevinst — jeg tror ikke, den vil blive stor.

Derimod vil de andre komme til at staa paa en ganske anden Maade.

Jeg glæder mig derfor ikke over denne Reform; og det gør jeg ikke, fordi jeg tror, det kommer til at gaa ud over mange fattige, og jeg tror, det kommer til at svie til Skatteevnen, som i Forvejen er meget ringe, dersom man skal bære den nye Aldersrente, der fore-slaas i det foreliggende Lovforslag. Og jeg tænker, at det er en Opfattelse, jeg ikke staa ene med. Jeg gør mig slet ingen Illusion om, at jeg skulde kunne vende Strømmen i dette Ting. Jeg tror, at Lovforslaget bliver vedtaget. Men det skal ikke forhindre mig i — ligesom jeg gjorde overfor det Lovforslag, det ærede Medlem Hr. Rode forelagde som Indenrigsminister — at sige min Mening ogsaa overfor dette Forslag, som her foreligger, trods det, at det kommer fra det Partis Regering, som jeg selv tilhører. Det var ikke, fordi det ærede Medlem Hr. Rode var Indenrigsminister, at jeg var i Opposition den Gang, men det var, fordi jeg havde min bestemte Opfattelse. Og enten man saa siger: Du taler for de fattige, og det faar du ingen Glæde af, eller man siger: Du faar Glæde af det, det er mig ganske ligegyldigt. Jeg tror nemlig, jeg har Ret, og derfor hævder jeg den Anskuelse, som jeg har fremsat.

Jeg tror, at den Skattebyrde, som her vil komme til at hvile paa By- og Land-Kommuner og ogsaa paa Staten, vil blive langt større, end vi i Øjeblikket antager. Derfor siger jeg: vilde det dog ikke være rigtigt at se lidt paa, hvordan Udviklingen gaar? De fattige kan vi jo hjælpe; men de, der har Kapital eller Indtægt paa anden Maade, er jo langt bedre stillede, end de fattige er, og derfor skulde det vel ikke være saa nødvendigt, at de nu ogsaa skal nyde Aldersrente. Vi kunde vel have levet nogen Tid endnu, indtil vi fik at se, om den økonomiske Bæreevne bliver stærk nok dertil. Jeg tror vel, det ærede Medlem Hr. Rode vil være i Stand til at indgyde meget Mod ved Agitation; men jeg tror aldeles ikke, at det ærede Medlem Hr. Rode vil være i Stand til at fremskaffe bedre Skatteevne hverken i Kommunerne eller i Staten.

Anden Næstformand: (*Parlov*): Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Hvis det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen kun havde fremsat Kritik over Aldersrenteforslaget, saaledes som det er